Báthori Csaba

Dissipatio humani generis

Egymagam elhalok, amikor
török a reményből. Dolgoznom kell
magamon végig, a mélyben és a
világ tetején. De nehéz a tevés
és semmittevés, mert nem ismerem

saját életemet. Ó időzsugorító esti
órák. Egymagam feltámadok,
amikor reményre és alvásra
osztom napjaim. Minden egyes
órám túléli a mítoszokat, saját

életemben is úgy nehézkedem,
mint egy gondolkodó kő. Itt
pontos árnya van a mulasztásnak
és a szenvedésnek. Örökké szégyellem
magam, mintha anyámat nézném

örökké. Erőm a másság talányaiból,
a kereszthuzatban didergő dolgok
mozdulataiból, kevés angyal
dalocskáiból táplálkozik. Minden
pontnál úgy tűnik, életem átáll

a némasághoz. Az ív itt is: előbb a
szeméremcsont tülekedése, majd
a szív közömbös középkora,
aztán a száraz öregség olaja. A
végén minden parancsolat egymásra

hasonlít. Milyen varázslat lemorzsolódni
a szilárd érzelmi felületekről. Nem
kellemetlen dolog eltűnni. Sőt édes,
mégha végleges is. Édes nem látni
mást, csak a sárkérges többséget,

a sötétség birtokában hajthatatlan
világtalanokat. Ahová eltűnnek, ott
élnek a volt-nincs-van erejével,
egyetlen túl-érzék delejében. Nincs
titkuk, mert már változatlanok.